

Från djupen

Herre, du förde min själ upp ur dödsriket, du tog mig levande bort från dem som går ner i graven (Ps 30:4)

Är detta inte märkliga ord av David? Som om det fanns en själens grav liksom det finns en för kroppen. För om det inte fanns det, hur skulle då kunna vara sant att Gud förde hans själ upp ur graven? Är det kanske så att han kallar det som bara är sammansättningen av kropp och liv för själ? Eller att han kallar det själens grav när den äger sin svagaste förmåga att hålla liv i kroppen? Vad som än avses, så visar ordet på en stor barmhärtighet från Gud, och en stor makt i den nåden att lyfta det som sjunkit så lågt, och förhindra att det faller ner i avgrunden som redan ligger på dess brant. Sanningen är att synden är själens död, således är fortsatt synd själens grav...

Oh, hur många finns det vilkas kroppar vandrar rund medan deras själar ligger i graven? Som har styrka och livslust i det naturliga livet, medan de i det andliga livet är döda och begravda? Men så länge de inte legat begravda med än fyra dagar, alltså så länge de inte fortsatt i synden så länge att det bringat själen till totalt fördärv, så har de ett exempel i Lasarus; och där det finns ett exempel finns det hopp om att de ska kunna uppväckas till liv igen, och bevaras från att falla ner i fördärvets grop.

Och så, o, min själ, även om Gud inte har lyft dig upp till en så hög ställning, när du ser att han lyft dig upp ur en så djup grop som han lyfte David, har du då inte anledning att säga, ”Jag vill upphöja dig, Herre, för du drog mig upp ur djupet och lät inte mina fiender triumfera över mig”? .... Oh, just därför: *Sjung till Herren alla ni hans heliga; ge honom tack vid minnet av hans helighet.*

Meditations and Disquisitions, sid 347-348